

[Søren P. Larsen.]

lemmer, at der kan jo kun være een Begrundelse for dette Lovforslags Fremsættelse, nemlig at man har den Opfattelse, at der alligevel maa være noget rundeligt ved Lønningerne, for ellers er der jo overhovedet ingen Begrundelse for en Afkortning baade i de faste Lønninger og i Timefortjenesterne, saaledes som det er foreslaaet i dette Lovforslag. Men i samme Øjeblik man er inde paa denne Erkendelse, staar det for mig som noget i højeste Grad besynderligt, at først erkender man med dette Lovforslags Fremsættelse, at Lønningerne kan bære denne Afgift, og bagefter opkræver man Beløbet som en Særskat paa disse Personer. Jeg synes, det er lidt bagvendt. Hvorfor ikke sige det rent ud? Hvorfor ikke sige rent ud, at en Arbejderlønnings paa 2 Kr. 51 Øre pr. Time kan taale en Nedgang paa 8 Øre i Timen? Det er jo det, der staar i Lovforslaget, og hvis man skal gennemføre saadanne Foranstaltninger, maa man dog simplificere dem mest muligt, saaledes at man ikke først udbetaler de store Lønninger og saa bagefter tager dem tilbage. Vi havde en Vise engang, der hed noget med: „Hen til Kommoden og tilbage igen“. Jeg maa sige, at det er en Ting her, som absolut virker forstemmende, dette, at man søger at camouflere det, man i Virkeligheden vil, og vi har ingen Sympati for den Opbygning, som Lovforslaget har faaet paa dette Omraade.

Yderligere staar der i § 16, Stk. 7, at den Del af Arbejdsledighedsfondens Udgifter, som ikke dækkes gennem disse Bidrag, der indkræves efter § 16, Stk. 3, dækkes gennem Tilskud fra Staten — og saa kommer det:

„Saa fremt Statens Tilskud herefter skønnes at ville overstige Summen af de Lønmodtagerne paahvilende Bidrag, træffer Socialministeren efter Forhandling med Rigsdagens Finansudvalg Bestemmelse om en forholdsmæssig Forhøjelse af samtlige Bidrag.“

Jeg kunde ogsaa godt lide sammen med andre ærede Medlemmer at faa at vide, hvem der har fundet paa denne Bestemmelse. Jeg synes dog, det er for urimeligt, hvis Rigsdagen paa et saa vigtigt Omraade som dette giver Myndigheden fra sig og overlader til Ministeren at henvende sig til Finansudvalgene — der, staar ikke engang: efter Tilslutning, men kun efter Forhandling med Finansudvalgene — og saa forhøje Beløbet yderligere inden for samme Periode, naar Loven kun har Gyldighed indtil 31. Marts 1941.

Vi afviser ikke det Problem, som fore-

ligger, og som man erkender Tilstedeværelsen af gennem dette Lovforslags Fremsættelse. Vi er villige til at gaa ind i en saglig Forhandling for at drøfte Muligheden af at naa frem til mere Beskæftigelse inden for vort Samfund, men det er givet, at en Række af Bestemmelserne i Lovforslaget maa have en kritisk Gennemgang i et Udvalg, før et saadant Forslag kan ophøjes til Lov. Det er ogsaa givet, at det Erhvervsliv, hvis Medvirken man paakalder Gang paa Gang i Lovforslaget, som skal være med til at bære Byrderne og Besværet, og hvis gode Medvirken er en Forudsætning for, at der kan komme noget fornuftigt ud deraf, ogsaa maa have Lejlighed til at fremføre Ønsker og saglige Argumenter over for et Forslag som det, der her er forelagt, og som vi naturligvis maa have henvist til et Udvalg, saa vi kan se nærmere paa de enkelte Bestemmelser.

Boeck-Hansen: Jeg vilde gerne sige om dette Arbejdsdelingsforslag, at jeg synes, det trænger stærkt til en grundig Udvalgsbehandling, men paa den anden Side vil vi tilsige en meget velvillig Behandling, idet vi jo meget godt ved, at dette Forslag i Lighed med de andre Forslag, der er blevet forelagt i Gaar, er udgaaet fra den samlede Regering; paa denne Baggrund tilsiger vi altsaa, at vi i et Udvalg vil arbejde velvilligt med Forslaget.

Jeg stod lidt uforstaaende over for, hvad det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen mente, naar han kastede Mistænkelighedens Søgelys over Arbejdsgiverne. Jeg kan ikke begribe, at det ærede Medlem ikke endnu har opdaget, at den Tid maa være forbi, hvor man mistænker hinanden. Der er ikke fjerneste Grund til at mistænke Arbejdsgiverne i denne Sag, tværtimod, de staar fuldkommen forstaaende over for, at noget maa der gøres. Vi er ikke i Almindelighed glade for, at man begynder at dele Arbejdet, og vi mener, at det kan kun ske, naar man er kommet saa langt ud, som vi er kommet i Øjeblikket; naar man ikke kan skaffe Arbejde paa anden Maade, maa man altsaa gøre noget saadant. Vi er principielt imod en Arbejdsdeling, og det er vi vist for øvrigt ikke alene om — noget tilsvarende sagde jeg for Resten dengang, der var Tale om at forbyde Folk at arbejde saa meget, de vilde. Men vi maa se Sandheden i Øjnene, og Sandheden er den, at saaledes som Situationen ligger, er det ikke let at skabe meget mere Arbejde, idet der mangler Raastoffer og dermed Forudsætningen for at skabe meget mere Arbejde. Arbejdsdeling skaber na-